

Ministeren, og at Henviisningen altsaa er foregaaet ved en Feiltagelse, saa antager jeg nok, at jeg paa Udvalgets Vegne kan tage Forlaget tilbage. (Afbrudelse af Bønsløkke). Jeg hører nu af det ærede Medlem fra Grenaa, som sandsynligvis har talt med den høitærede Minister derom i dette Dieblift, at Andragendet har været hos Ministeren, og i saa Tilfælde gjælde da de Bemærkninger, som jeg har ansøgt om de andre Invalideandragender, i fuldt Maal ogsaa om dette Andragende. Der foreligger ligesaa gode Grunde for at henvise dette Andragende til Ministeren som med Hensyn til et Par af de bedste af de andre Andragender, og jeg vil derfor haabe, at Forlaget om dets Henviisning maa bære Frugt. Hermed tror jeg at have omtalt alle Andragenderne, og ærede Medlemmer ville nu af de Bemærkninger, som jeg har fremsøgt, have hørt, hvorsom vi have foreslaaet disse Andragenders Henviisning, selv om det maatte være vanskeligt at paavise Marsagssforbindelsen mellem de Vedkommendes Invaliditet og deres Krigstjeneste.

Finantsministeren (Strup): Det er allerede bemærket, at Andragendet under Nr. 20 urigtigen er henvist til Finantsministeren. Det er en Dryffteil; der skulde have staaet „til Krigsministeren“. — Ved Andragendet under Nr. 12 skal jeg gjøre den Bemærkning, at forsaavidt som der skulde gjøres Noget for denne Mand, maatte det gjøres af Krigsministeren og ikke af Finantsministeren; thi den Vedkommende er ikke af dem, som gaa ind under Loven om Underklassernes Pensionering. Jeg kan selvfølgelig ligeoverfor veltjente Militære ikke gjøre Andet end at bringe Pensionsloven i Anvendelse, og skal der gjøres Noget ud over det, maa det være min ærede Kollega, Krigsministerens Sag; saa maa Henviisningen rettes til ham. Jeg antager iøvrigt ikke, at denne Feiltagelse — om jeg maa betegne den saaledes — vil faae nogen praktisk Betydning, da den ærede Krigsminister jo er tilstede for Diebliffet. Iblandt de Andragender, der ere henviste til mig, er der to, som angaa Mænd, der have været ansatte enten i Hertugdømmet Slesvig eller i det daværende Slesvigste Ministerium. Hvad den ene af disse angaar, som under Nr. 1 er henvist til Finantsministeren, skal jeg kun bemærke, at der for ham er gjort fra Finantsministerens Side, hvad jeg mente at kunne gjøre for ham uden særlig Bevilling, idet han ikke blot har en livsvarig Understøttelse af 672 Kr. i Genhold til Lov af 24de Marts 1865, men har ogsaa, efter at være flyttet hertil, faaet en Klasselotterikollektion og Stempelpapirsubsalg. Det andet Andragende af denne Art er det, der under Nr. 18 er foreslaaet henvist til mig. Om denne Andrager skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at man ogsaa har søgt at hjælpe paa hans utilstrækkelige Pension ved at give ham en Klasselotterikollektion, men man har

maattet tage den tilbage paa Grund af Forhold vedrørende Kollektionens Betydelse. Begge disse Andragender skulle efter Henviisningen til mig blive tagne under Overveielse. — Den samme almindelige Bemærkning, at de Andragender, der henvises til mig af Finantsudvalget, skulle blive tagne under Overveielse, eller forsaavidt de tidligere ere overveiede under de samme Forhold, som nu ere tilstede, skulle blive tagne under fornyet Overveielse, gjælder om samtlige Henviisninger til mig, der, saavidt jeg skjønner, alle paa een nær gjælde Invalider. Det vilde vistnok blive noget vidtløftigt og noget trættende for det ærede Thing, dersom jeg skulde nærmere gaa ind paa en Rebegjærelse for hver enkelt af disse Invalidetilfælde; men jeg skal dog for at vise, hvor vanskeligt det kan være at faae klarer Spørgsmaalet om Forholdet mellem den nuværende Tilstand og Tidens Marsag, om Marsagen hidrører fra Krigstjeneste eller ikke — dog, her er jo ikke Tale om strengt Bevis; det ærede Thing vil erindre, at jeg ved tidligere Leiligheder har nævnt en Række af Tilfælde, hvor man har nøjedes med den blotte Sandsynlighed og i enkelte Tilfælde har nøjedes med en Erklæring fra Sundhedskollegiet, som gik ud paa, at det „ikke var usandsynligt“, for at afgjøre Forholdet til Fordel for den Vedkommende — jeg skal, siger jeg, for at vise, hvor overordentlig vanskeligt det kan være at komme til fuld Klarhed i denne Art Forhold, nævne et af de her foreliggende Tilfælde, nemlig det, der foreligger i Indstillingen under Nr. 10. Den formentlige Bestadigetse hidrører fra 1850, og Andragendet fremkom først i 1880, altsaa 30 Aar efter. Med al den Omhu, man har anvendt for at faae oplyst 30 Aar tilbage i Tiden, hvorledes Betragtningen var af vedkommende Sygdomstilfælde, er det dog ikke lykkedes at komme videre end til at faae en Erklæring fra to Læger, hvor Vedkommende har været behandlet, om, at han led af gastrisk Feber, medens det nu notorisk er Rheumatisme, han lider af. Jeg tror, at det vil erkjendes, hvor vanskeligt det vil være for enhver Invalidebestyrelse at komme til fuld Klarhed, om der er nogen Marsagssforbindelse imellem den Sygdom, hvoraf det kan antages, at han led for 30 Aar siden, og den Tid, som nu gjør ham udygtig til Arbejde. Selvfølgelig vil ogsaa dette Tilfælde blive undergivet fornyet Undersøgelse. Jeg drager det ikke frem, for at indlede en yderligere Forhandling om dette Tilfælde, men kun for at give Thinget en Forestilling om de Vanskeligheder, der ere forbundne med at komme til Klarhed om saadanne Tilfælde, der ligge en Menneftaalder tilbage i Tiden. Et andet af de Andragender, som ere henviste til mig, gjælder ogsaa en Bestadigetse, nemlig en, hidrørende fra 1849, om hvilken der i 1865 foreligger den Oplysning, at Saaret var fuldstændig legat uden Følger, og senere, efter andre 16 Aars Forløb, foreligger